

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423201928
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Mojš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6423201928.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Mojša a sudcov JUDr. Ivce Hanuskovej a JUDr. Dušana Kucbela, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. D., E. X/X, zastúpená advokátom Mgr. Richardom Bebjakom, so sídlom Bratislava, Lermontovova 14, IČO: 31 025 544, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s, so sídlom 010 11 Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186 o zaplatenie sumy 838,78 Eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 5Csp/40/2023-279 zo dňa 14. 05. 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške trov.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, doručenú dňa 17.07.2023, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 838,78 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne od 10.06.2023 do zaplatenia ako aj zaplatenia nákladov na uplatnenie pohľadávky vo výške 63,97 Eur.

2.1. Žalobkyňa ako spotrebiteľka uzavrela so žalovaným Zmluvu o úvere č. 242924 zo dňa 08.09.2015, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 4.100 Eur, ktorý mala podľa dohodnutých podmienok splácať 60 mesiacov po 94,71 Eur, so platnosťou prvej splátky dňa 14.09.2015, dátumom konečnej splatnosti úveru 13.08.2020, s výškou úrokovej sadzby 13,9 % ročne, RPMN 16,68 %, priemerná RPMN 18,01 %, celkovou výškou, ktorú musí zaplatiť 5.805,60 Eur a poplatok za poskytnutie úveru 123 Eur.

2.2. Žalobkyňa tvrdila, že v úverovej zmluve je uvedený údaj o výške RPMN v neprospech žalobkyne, čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V deň poskytnutia úveru odpočítal žalovaný poplatok za poskytnutie úveru, čiže reálne bol žalobkyňi poskytnutý úver len v sume 3.977 Eur. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného je dané porušením zákona o spotrebiteľských úveroch v priebehu kontraktnej fázy, ktoré nemalo vplyv na platnosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ale táto zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. O tom, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, sa dozvedela 22.05.2023 na základe porady so svojim právnym zástupcom. Keďže žalobkyňa splatila žalovanému sumu 4.938,78 Eur, žiada vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 838,78 Eur.

3.1. Predošlý rozsudok okresného súdu sp. zn. 5Csp/40/2023 - 115 zo dňa 23. 10. 2023, ktorým žalobe vyhovel, bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/7/2024-158 z 30.10.2024, ktorý vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožnil so zistením okresného súdu, že posudzovaná úverová zmluva nespĺňa prepísanú náležitosť podľa § 9 ods.2 písm.

g/ v dôsledku čoho je v spojení s § 11 ods.1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov.

3.2. K otázke premlčania, ktoré namietal žalovaný, odvolací súd uviedol, že prísna 10 ročná premlčacia doba podľa § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka je v právnom poriadku stanovená len na prípady úmyselného bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ sú obchodné podmienky žalovaného pod dohľadom Národnej banky Slovenska, v zásade to vylučuje úmysel žalovaného, ktorý sa ako banková inštitúcia pri uzavretí spornej úverovej zmluvy riadil svojimi obchodnými podmienkami. Pokiaľ spotrebiteľ uhradil poplatok za poskytnutie úveru z reálne poskytnutého úveru na základe zmluvného dojednanja a súd nezistí, že RPMN bolo uvedené v neprospech spotrebiteľa, nie je dôvod uplatniť 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ak chýbal úmysel a nejde o vec, na ktorú sa vzťahuje rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 (odvolací súd konštatoval, že sa nevzťahuje) a žalobkyňa v spore netvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru by mal predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, treba posudzovať obranu žalovaného, že právny nárok nebol uplatnený včas v trojročnej objektívnej premlčacej dobe.

4. Okresný súd v ďalšom konaní posúdil skutkovo vec tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa podmienku písomnej formy v zmysle § 9 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, avšak neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods.2 písm. g/ celkovú výšku spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, treba považovať úver za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods.1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Ak by žalovaný poskytol žalobkyni na jej osobný účet (nie na úverový) sumu úveru deklarovaného v zmluve (4.100 Eur) a až následne by zinkasoval z účtu žalobkyne poplatok za poskytnutie úveru, tak by bol údaj o výške spotrebiteľského úveru v zmluve uvedený vo výške reálne poskytnutých finančných prostriedkov na základe zmluvy. Vzhľadom na to, že Zmluva je bezúročná a bez poplatkov, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu sumy 961,78 € (4.938,78 - 3.977 - 123). Súd bol viazaný žalovanou sumou 838,78 Eur.

5.1. Okresný súd sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že je neprijateľnou zmluvná podmienka, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, uvedená v Obchodných podmienkach pre úvery občanom Prima banka Slovensko a.s. bod 3.5 v znení: „Peňažné prostriedky formou Pôžičky poskytne banka klientovi bezodkladne prostredníctvom úverového účtu jednorazovo v plnej výške Pôžičky. Z poskytnutých finančných prostriedkov bude zaplatený (zinkasovaný) poplatok za poskytnutie úveru. Zvyšná časť bude vyplatená na klientom určený účet v zmluve o úvere alebo v žiadosti o poskytnutie Pôžičky najneskôr nasledujúci pracovný deň po uzatvorení zmluvy o úvere.“

5.2. Žalobkyňa v zmluve o úvere v čl.1.1 potvrdila, že Obchodné podmienky tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy a podľa čl.2.8 prevzala Obchodné podmienky a pred podpísaním Zmluvy sa oboznámila s Obchodnými podmienkami. Nie je dôvodná ani výhrada žalobkyne, že Obchodné podmienky nepodpísala. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že Obchodné podmienky nie sú žalobkyňou podpísané, avšak boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Vzájomné práva a záväzky, ktoré výslovne neupravuje úverová zmluva sa riadia Obchodnými podmienkami, treba ich považovať za neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a preto nebolo potrebné, aby ich žalobkyňa osobitne podpisovala. Zo zmenia namietanej zmluvnej podmienky vyplýva spôsob inkasovania poplatku za poskytnutie úveru. Žalobkyňa nenametala, že by žalovaný nemal nárok na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru, namietala spôsob jeho zaplatenia, ako bol aj zrealizovaný. Zmluvná podmienka nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ sú obchodné podmienky žalovaného ako banky pod dohľadom Národnej banky Slovenska, v zásade to vylučuje úmysel žalovaného.

6.1. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa. Okresný súd vyžiadaval odborné vyjadrenie z Národnej banky Slovenska (ďalej „NBS“) k posúdeniu správnosti RPMN. Vo vyjadrení NBS je konštatované, že žalovaný v zmluve uvádza hodnotu RPMN vo výške 16,68 %. Výsledkom kontrolných prepočtov je kontrolná RPMN 1 vo výške 16,69 % a kontrolná RPMN 2 vo výške 16,68 %. Obe hodnoty boli určené v súlade s § 19 a Prílohou č.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Hodnota RPMN uvedená v Zmluve, kontrolná RPMN 1 a kontrolná RPMN 2 sú po zaokrúhlení na jedno desatinné miesto vo výške 16,7 %.

6.2. V Zmluve o úvere je uvedená RPMN vo výške 16,68 %, ktorá korešponduje s kontrolnou RPMN 2 vyjadrenia NBS. Od kontrolnej PRMN 1 sa odlišuje len o 0,01 %. Podľa Prílohy 2.časť 1. písm. d/ zákona

o spotrebiteľských úveroch sa výsledok výpočtu vyjadruje s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto. Zákon o spotrebiteľských úveroch neupravuje rozsah prípustnej matematickej odchýlky vo výpočte RPMN. Na základe uvedeného okresný súd urobil záver, že výška RPMN v Zmluve nie je uvedená v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne).

7.1. Okresný súd napokon posudzoval námietku premlčania. Žalobkyňa sa dozvedela relevantné skutočnosti pre možnosť uplatnenia práva na vydanie bezdôvodného obohatenia od právneho zástupcu, ktorá skutočnosť vyplýva z jej výpovede a Záznamu o vykonaní porady s klientom zo dňa 22.05.2023, kedy žalobkyňa splnomocnila právneho zástupcu. Vzhľadom na uvedené najskôr 22.05.2023 začala plynúť žalobkyňi dvojiročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže žaloba bola na príslušnom súde podaná dňa 15.07.2023, subjektívna premlčacia doba neuplynula.

7.2. Pri posudzovaní objektívnej premlčacej doby bol súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Žalobkyňa po zrušení predošlého rozsudku odvolacím súdom začala tvrdiť, že spôsob zinkasovania poplatku uvedený v Obchodných podmienkach v čl.3.5 je neprijateľná zmluvná podmienka, avšak súd sa s jej tvrdením nestotožnil. Žalobkyňa v spore výslovne uviedla, že poplatok za poskytnutie úveru nepovažuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, uhradila poplatok za poskytnutie úveru z reálne poskytnutého úveru na základe zmluvného dojednania a súd nezistil, že RPMN bolo uvedené v neprospech spotrebiteľa, preto nie je dôvod uplatniť 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

7.3. Zmluva bola uzavretá dňa 08.09.2015, splátky splatné k 13-temu dňu v mesiaci, preplatené 41. splátkou (splácané tri roky a päť mesiacov) a žaloba bola podaná dňa 15.07.2023, z čoho je zrejmé, že nárok žalobkyne bol v čase podania žaloby premlčaný v trojiročnej objektívnej premlčacej dobe, ktorá uplynula pred podaním žaloby. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, súd žalobu žalobkyne zamietol.

8.1. Proti rozhodnutiu okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa, v ktorom namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ďalej podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8.2.1. Žalobkyňa tvrdila, že zmluvná podmienka o započítaní poplatku za poskytnutie úveru vo formulárovej zmluve o spotrebiteľskom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v tej súvislosti poukázala na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 13C/354/2015 zo dňa 07.12.2016, ktorý vo výrokovej časti rozsudku určil zmluvnú podmienku o poplatku 250,- eur za poskytnutie úveru, podľa čl. 1. ods. 1.2. úverovej zmluvy, za neprijateľnú. Žalovaný ako dodávateľ finančnej služby v konaní pred súdom v rámci uplatneného nároku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v pozícii žalobcu voči spotrebiteľovi neobhájil resp. neustál zmluvnú podmienku uvedenú v čl. 1. ods. 1.2. formulárovej úverovej zmluvy, súd ju považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako neprijateľnú ju vyhlásil vo výrokovej časti rozsudku súdu. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie postupovať v súlade s právnou úpravou ust. § 53 ods. 1 OZ, ktorej jadrom je zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktorý bol vyvolaný právoplatným súdnym rozhodnutím. Ak zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, súd nemusí opätovne zdôvodňovať neprimeranosť zmluvnej podmienky. Súd vychádza zo zákazu ex lege a z existencie protiprávneho stavu, ktorý bráni poskytnúť ochranu plneniu zo zakázanej zmluvnej podmienky. Z tohto dôvodu sa môže súd obmedziť výhradne na poukázanie na skoršie rozhodnutie súdu podľa § 298 CSP a zákonnú povinnosť obchodníka podľa § 53a ods. 1 OZ.

8.2.2. Zmluvná podmienka o poplatku za poskytnutie úveru, dojednaná v čl. 1.2. úverovej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda je dôvod aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo preukázateľne za použitia nekalej obchodnej praktiky resp. neprijateľnej zmluvnej podmienky. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je teda nesprávne a v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný.

8.3.1. Žalobkyňa nesúhlasí ani s právnym názorom súdu prvej inštancie, že RPMN je uvedená v správnej výške a nie je v neprospech spotrebiteľa. NBS sa vo svojom stanovisku nevyjadrila k námietke žalobkyne, aký vplyv má na výpočet RPMN skutočnosť, že úrokovou sadzbou dohodnutou v zmluve o úvere vo výške 13,90 % ročne je úročený aj poplatok za poskytnutie úveru, nakoľko nie je z logického ako aj matematického hľadiska možné, aby výška RPMN bola rovnaká, ak sú použité dve rozdielne veličiny ohľadom výšky úveru: - výška úveru 4.100 Eur a výška úveru 3.977 Eur, pri úrokovej sadzbe 13,90 % ročne, počet splátok 60, výška splátky 94,71 Eur, pretože na úrokoch rozdiel predstavuje cca. 48 Eur.

Žalobkyňa poukázala na právny záver vyplývajúci z odôvodnenia judikátu Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 9 Cdo 287/2021/ a to, že Navýšenie celkovej výšky úveru o poplatok za poskytnutie úveru má zároveň aj ten následok, že sa bude úročiť nielen poskytnutý úver, ale aj poplatok za jeho poskytnutie, tým pádom dôjde k zvýšeniu celkovej splatnej čiastky a mení sa tým výška hlavného predmetu zmluvy. Za tohto stavu bol preto správny záver súdov nižších inštancií, že úverová zmluva neobsahuje správne údaje v zmysle § 9 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a rovnako správne uplatnili aj sankciu za porušenie tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona. Ďalej žalobkyňa v tejto súvislosti uvádzala rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 7Cdo/225/2022 zo dňa 28.02.2024 a sp. zn. 8Cdo/176/2024 zo dňa 12.02.2025, ktoré v dôvodoch uvádzali, že je RPMN uvedená v nesprávnej výške, ak je úrok počítaný z rozdielnej istiny úveru, nakoľko to má jednoznačne dopad na správnosť výpočtu RPMN: „...výpočet úroku z istiny nie je správny, nadväzujúc na to je aj nesprávna kalkulácia RPMN a celkovej sumy úveru, a preto odvolací súd správne posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov. Výpočet RPMN je odbornou skutkovou otázkou.“

8.4.1. Čo sa týka plynutia objektívnej premlčacej doby súd prvej inštancie len uviedol, že nie je dôvod uplatniť 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. (bod 54. odôvodnenia rozsudku). Žalobkyňa v tejto časti považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, nepreskúmateľné, neodôvodnené a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Absurdne vyznieva právny názor odvolacieho súdu, že pokiaľ sú Obchodné podmienky žalovaného ako banky pod dohľadom Národnej banky Slovenska, v zásade to vylučuje úmysel žalovaného (v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý sa ako banková inštitúcia riadil pri uzavretí spornej úverovej zmluvy svojimi Obchodnými podmienkami.

8.4.2. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Žalobkyňa trvá na tom, že na súdnu vec je plne aplikovateľný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2022 pod č. 15. Rozsudky Súdneho dvora EU majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu v ktorom vnútroštátne právo im odporuje má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

8.4.3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 02.12.2024 poukázala na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17CoCsp/38/2024 zo dňa 27.03.2024 v identickej veci žalovaného, kde sa odvolací súd odlišným spôsobom vysporiadal s identickou námietkou žalovaného o aplikácii 10 ročnej objektívnej premlčacej doby pri nároku spotrebiteľa o vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to tak, že výrok rozsudku SD EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021 pojednáva nielen o žalobe spotrebiteľa o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ale aj o žalobe spotrebiteľa o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Najvyšší súd SR dovolanie žalovaného v uvedenej veci uznesením pod sp. zn. 8Cdo/176/2024 zo dňa 12.02.2025 odmietol, čím potvrdil správnosť rozhodnutia o aplikácii 10 ročnej premlčacej doby. V uvedenej skutkovo totožnej veci nebolo konštatované, že k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu došlo za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky a zo strany dovolacieho súdu bolo potvrdené, že je potrebné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

8.4.4. V predmetnom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu 2/2022 pod č. 15, bola aplikovaná 10 ročná objektívna premlčacia doba z dôvodu, že zmluva neobsahuje zákonom vyžadovanú náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z.z.“), a to uvedenie predpokladov výpočtu RPMN, pričom absencia tejto skutočnosti postačuje na aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., a teda úver je bezúročný a bez poplatkov.

8.5.1. Žalobkyňa nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie (ako aj právnym názorom odvolacieho súdu) ohľadom objektívnej premlčacej doby, považuje ho za nesprávny, svojvoľný a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít ako aj rozhodnutím ESD.

8.5.2. Postup súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu viedol k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces, keď neprípustným spôsobom ignorovali rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, odklonili sa od právnych záverov najvyšších súdnych autorít a judikatúry NS SR, pričom svoj odklon náležite a dôsledne neodôvodnili. Odvolací súd (senát 16CoCsp) v zrušujúcom uznesení sa

odklonil aj od rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu v identických veciach sp. zn. 17CoCsp/38/2024 zo dňa 27.03.2024, sp. zn. 13CoCsp/30/2024 zo dňa 10.06.2025, sp. zn. 11CoCsp/25/2022 zo dňa 29.11.2023, sp. zn. 13CoCsp/11/2024 zo dňa 23.05.2025 pričom ani v tomto prípade svoj odklon náležite neodôvodnil, čo viedlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazne na úhradu trov konania.

9.1. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie, s argumentmi žalobkyne sa vysporiadal, pričom svoj postup odôvodnil. Súd prvej inštancie nekonal arbitrárne, použil na zistený skutkový stav príslušnú právnu normu (najmä čo sa týka premlčania žalobou uplatneného nároku), ktorú správne interpretoval a následne aplikoval.

9.2. Okresný súd Košice II, ktorý určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku o poplatku 250,- Eur za poskytnutie úveru, podľa čl. 1 ods. 1.2 úverovej zmluvy, dospel k tomuto záveru primárne z dôvodu, že táto zmluvná podmienka „požaduje od žalovanej ako spotrebiteľky plnenie za službu, ktorej poskytnutie žalobkyňou ako dodávateľkou - bankou v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa“ (ods. 53). Súd prvej inštancie dôvodne neprihliadal na prekonané závery z uvedeného rozsudku OS KE II, pretože je v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou, že: „Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zák. č. 129/2010 Z.z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry SD EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky.“ (uznesenie NS SR zo dňa 26.1.2023 sp. zn. 4Cdo/292/2021, ods. 16, ktoré bolo vydané vo veci žalovaného). Žalovaný poukazuje na Rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/19/2017 zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 13CoCsp/2/2020 zo dňa 11.6.2020, sp. zn. 17CoCsp/55/2020 zo dňa 27.1.2021, kde vystupoval ako sporová strana, v ktorých odvolacie súdy zhodne uzavreli v súvislosti s inkasovaním poplatku dohodnutým spôsobom, že nejde o neprijateľnú podmienku (ani vplyv na RPMN).

9.3. V súlade s § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v rozhodnom čase je v zmluve o úvere výslovne uvedené, že jedným z predpokladov použitých na výpočet RPMN je poplatok za poskytnutie úveru. Tento poplatok bol zúčtovaný zmluvne dohodnutým spôsobom. V teraz posudzovanej veci súd prihliadol na záver NBS a dôvodne uzavrel, že hodnota RPMN v zmluve o úvere je vypočítaná správne. Ako vyplýva z rozsudku NS SR sp. zn. 7Cdo/225/2022, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa: „Výpočet RPMN je odbornou skutkovou otázkou.“ Ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd na návrh vyžiada odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby (§ 206 CSP). Národná banka Slovenska, resp. jej odbor ochrany finančných spotrebiteľov, je nepochybne takouto osobou. Poplatok za poskytnutie úveru je zohľadnený vo výpočte RPMN spôsobom aprobovaným NBS.

9.4. Žalobkyňa vo svojich tvrdeniach vychádzala z nesprávnej premisy o úročení poplatku za poskytnutie úveru. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.2.2025 sp. zn. 8Cdo/176/2024 žalovaný uviedol, že v uvedenej veci sa súdy nezaoberali argumentáciou žalovaného a NBS neposkytla odborné vyjadrenie. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.12.2023 sp. zn. 5CoCsp/70/2022 (je súčasťou spisu), ktorý vychádzal aj zo stanoviska NBS zo dňa 15.12.2020 a jej opatrenia č. 5/2020 zo dňa 24.11.2020, ktorým sa stanovujú podrobnosti o výpočte RPMN pre spotrebiteľské úvery: „Spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia zmluvy, môže byť zohľadnený vo výpočte RPMN dvoma spôsobmi: 1. na ľavej strane základnej rovnice je súčasná hodnota úveru dohodnutého v zmluve a na pravej strane je súčasná hodnota splátky poplatku za poskytnutie úveru a súčasná hodnota anuitných splátok úveru, pričom splátka poplatku za poskytnutie úveru je nulovou splátkou; 2. výška poplatku za poskytnutie úveru sa odpočíta od sumy úveru dohodnutej v zmluve a výsledná suma sa použije na ľavej strane základnej rovnice a na pravej strane rovnice je poplatok za poskytnutie úveru nulový. Pri obidvoch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký.“ „... záver o neoprávnenom zahrnutí spracovateľského poplatku do výšky úveru by bol možný iba za situácie, že spracovateľský poplatok nebol zohľadnený do nákladov úveru.“ a ďalej: „Je matematicky vylúčené, aby za situácie, pokiaľ spracovateľský poplatok bol veriteľom zahrnutý do celkových nákladov, teda zohľadnil sa aj vo výpočte RPMN, aby sa ten istý spracovateľský poplatok zohľadnil v údají výšky poskytnutého úveru jeho ponížením.“

9.5.1. K premlčaniu žalovaný taktiež poukázal na § 53e OZ, podľa ktorého ak sa obchodník v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bezdôvodne obohatil, premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia neuplynie skôr ako za tri roky od posledného plnenia spotrebiteľa. Odvolací súd v rozhodnutí zo dňa 30.10.2024 sp. zn. 16CoCsp/7/2024- 158, ktorým zrušil predošlé rozhodnutie súdu prvej inštancie konštatoval: „15.2. Ak chýbal úmysel získať bezdôvodné obohatenie, alebo nejde o vec na ktorú sa

vzťahuje rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 a žalobkyňa v spore netvrdí, že poplatok za poskytnutie úveru by mal predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, potom treba posudzovať aj to, že sa uplatní trojročná objektívna premlčacia doba, čo aj žalovaný namietal.“ Záver odvolacieho súdu nie je ojedinelý, čo potvrdzujú ďalšie rozhodnutia súdov.

9.5.2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.10.2024 sp. zn. 5CoCsp/4/2024 (je súčasťou súdneho spisu): „V rámci tohto odvolacieho konania v prvom rade odvolací súd podrobil svojmu prieskumu dôvodnosť posúdenia vznesenej námietky premlčania žalovaným prvoinštančným súdom ako dôvodne vznesenej, pričom mal za to, že v danej prejednávanej veci bol správny postup súdu prvej inštancie, keď vychádzal z aplikácie 3-ročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 3 OZ.

9.5.3. Uznesenie NS SR zo dňa 18.10.2018 sp. zn. 1Cdo/238/2017: „19... Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu.... Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“

9.5.4. Uznesenie NS SR zo dňa 21.10.2020 sp. zn. 4Cdo/219/2019 (v tomto konaní bol stranou sporu aj žalovaný): „V prejednávanej veci odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovanej ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovanej získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobcu. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodíť, že uvedený nepriamy úmysel žalovanej je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovanej. Dovolací súd však vzhľadom na vyššie uvedené závery konštatuje, že uvedený právny názor odvolacieho súdu o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovanej, ktorému zodpovedá 10-ročná objektívna premlčacia doba, nie je správny. Predmetnou otázkou sa už dovolací súd zaoberal v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/238/2017. Toto rozhodnutie treba považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“ (ods. 13).

9.6.1. Na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje predchádzajúce rozhodnutie, ktorým by súd určil, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Tento aspekt sa skúma v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežná otázka. Súdny dvor by preto dôsledne rozlišoval, na základe čoho spotrebiteľ uplatňuje svoj domnelý nárok a neaplikovať rozhodnutia NS SR a SD EÚ bez ohľadu na skutkové a právne okolnosti prípadu.

9.6.2. Neobstojí odkaz žalobkyne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 vzhľadom na diametrálne odlišné skutkové a právne okolnosti, v ktorom spotrebiteľ podal žalobu dňa 8.3.2018, pričom poslednú splátku úveru realizoval dňa 20.2.2017, t.j. žaloba bola podaná po 1 roku a 16-tich dňoch od poslednej úhrady žalobcu a veriteľom bola nebanková spoločnosť. V uznesení NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 Najvyšší súd SR odmietol dovolanie žalovaného bez toho, aby sa meritórne zaoberal hmotnoprávnymi otázkami. Formálne dospel k (nepreskúmateľnému) záveru o analogickej aplikácii desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty súdmi SR pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ako dôsledok prednosti rozsudku SD EÚ C-485/19 v právnom poriadku SR.

9.7. Súd sa s dodatočne uplatnenou námietkou žalobkyne o neprijateľnej zmluvnej podmienky v čl. 3.5 OP nestotožnil. Uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve o úvere chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobkyňa sa napriek tomu dovoľáva uplatnenia 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Argumentácia žalobkyne neobstojí, pretože a) neplnila žalovanému zo spotrebiteľskej zmluvy na základe neprijateľných zmluvných podmienok, b) nepreukázala, že by sa žalovaný obohatil na jej úkor úmyselne.

9.8. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok SD EÚ zo dňa 22.4.2021 proti Profi Credit Slovakia, s.r.o., C-485/19. Z tohto rozsudku vyplýva, že nie je v súlade so zásadou efektivity, aby sa pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného na základe nekalých podmienok uplatnila trojročná objektívna premlčacia lehota, ktorá začne plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súdny dvor EÚ vychádzal z predpokladu, že pri dlhodobých úverových vzťahoch môže táto lehota uplynúť skôr, než dôjde k ukončeniu zmluvy. To v prejednávanej veci vôbec neplatí, keďže žalobkyňa splatila úver ešte pred podaním žaloby a neplnila na základe nekalých podmienok. Nie je dôvodné a spravodlivé vylúčiť uplatnenie objektívnej premlčacej lehoty, kedy by mal dlžník priestor svojvoľne disponovať so subjektívnou lehotou bez možnosti definitívneho uplynutia objektívnej premlčacej lehoty. Aplikácia trojročnej objektívnej premlčacej lehoty nekoliduje s rozhodovacou praxou SD EÚ a už vôbec nepoškodzuje práva spotrebiteľov.

9.9. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contr. CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil, pretože rozhodnutie je vecne správne.

11. Okresný súd zamietnutie žaloby odôvodnil uplynutím 3-ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva, keď prihliadol na námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Odôvodnenie rozhodnutia nie je nepreskúmateľné, pretože medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa poskytnutý úver predčasne splatila 16. 03. 2017 a žalobu podala na súde 17.07.2023, viac ako 6 rokov od splatenia úveru.

12. Odvolanie žalobkyne nebolo dôvodné. Žalobkyňa tvrdila, že na uplatnenie práva jej plynula 10 ročná objektívna premlčacia doba na základe toho, že na zistený skutkový stav sa uplatní rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22.04.2021, na ktoré nadviazalo zbierkové rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 15/2022. Argumentácia žalovanej nebola správna.

13.1. Obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021 nebolo, aby sa v každom prípade nároku spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia aplikovala 10-ročná objektívna premlčacia doba. Súdny dvor EÚ v bode 56. rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo osebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/48. Ďalej v bode 57. uviedol, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom únie. Súdny dvor EÚ rozhodol, že článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že žaloba o určenie neplatnosti nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom sa nepremlčuje a zároveň uplatňuje premlčaciu lehotu na žalobu o uplatnenie reštitučných účinkov tohto určenia.

13.2. Pokiaľ ide o stanovenú dĺžku skúmanej premlčacej lehoty, ktorá je 3 roky, Súdny dvor EÚ rozhodol, že pokiaľ je táto lehota stanovená a vopred známa, zdá sa, že lehota v takomto rozsahu je v zásade dostatočná na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy, takže táto dĺžka sama osebe nie je nezlučiteľná so zásadou efektivity (bod 59). To znamená, že Súdny dvor EÚ pripustil aj uplatňovanie objektívnej 3-ročnej premlčacej doby. Pokiaľ však ide o začiatok plynutia premlčacej lehoty, existuje podľa neho nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ sa počas stanovenej lehoty nebude dovoľávať práv, ktoré mu priznáva právo únie (bod 60). Z § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že premlčacia 3-ročná doba začne plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k premlčaniu dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je sám schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá. V tej súvislosti je potrebné zohľadniť znevýhodnené postavenie, v ktorom sa spotrebiteľia nachádzajú voči dodávateľom, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu a úroveň informovanosti.

13.3. Generálny advokát pred Súdnym dvorom EU argumentoval, že zmluvy o úvere, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia. Preto ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť 3-ročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy. Takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb. Preto je potrebné dospieť k záveru, že procesné podmienky tým, že vyžadujú od spotrebiteľa a aby podal žalobu v lehote troch rokov od dátumu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré priznáva spotrebiteľom smernica 93/13 alebo smernica 2008/48, a teda tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity (body 61. až 64. rozsudku).

13.4. V kontexte a nadväznosti uvedených úvah Súdny dvor EÚ judikoval, že odporuje právu únie taká vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje 3-ročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

14.1. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a priori neznamená, že na vrátenie bezdôvodného obohatenia v dôsledku zistenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov, sa nemá na daný právny vzťah vzťahovať objektívna 3-ročná premlčacia lehota.

14.2. Pre právne posúdenie je rozhodné to, že aplikovať objektívnu 3-ročnú premlčaciu lehotu nie je možné vtedy, ak by počas trvania úverovej zmluvy a splácania úveru dochádzalo k premlčaniu časti uskutočnených platieb ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, čo by bránilo spotrebiteľovi domáhať sa vrátenia z týchto plnení v dôsledku premlčania (k tomu pozri bod 63. rozhodnutia Súdneho dvora EÚ). Inak povedané Súdny dvor EÚ aj s poukazom na stanovisko generálneho advokáta považoval neprijateľné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na situácie, kedy by sa právo spotrebiteľa na vrátenie príslušenstva pohľadávky premlčalo ešte skôr, než doplatí celý úver.

14.3.1. Pokiaľ na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nadviazal Najvyšší súd Slovenskej republiky v zbierkovom rozhodnutí č. R 15/2022 právnou vetou, podľa ktorej analogická aplikácia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19 zo dňa 22.04.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky, tak pri aplikácii tohto judikátu je potrebné vychádzať nielen z právnej vety, ale aj odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Ten vo vzťahu k analogickej aplikácii 10-ročnej objektívnej premlčacej doby nižšími súdmi v bode 18. rozhodnutia síce uviedol, že je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu v kontexte, že nie je potrebné dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Ťažisko argumentácie bolo v tom, že na dané spory je možné analogicky aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka bez skúmania zavinenia veriteľa. Ďalej sa v rozhodnutí zaoberal primárne posudzovaním subjektívnej lehoty premlčania práva spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia.

14.3.2. Právna veta judikátu najvyššieho súdu nezavazuje nižšie súdy povinnosti v každom jednotlivom prípade zohľadniť skutkové okolnosti veci. Z toho dôvodu žalobkyňa nemohla svoj nárok preukázať iba poukázaním na to, ako rozhodli súdy v obdobných veciach.

15.1. Okresný súd odôvodnil zamietnutie žaloby skutkovým zistením, že sporná úverová zmluva bola uzavretá dňa 08.09.2015, splátky splatné k 13-temu dňu v mesiaci, preplatené 41. splátkou (splácané tri roky a päť mesiacov) a žaloba bola podaná dňa 15.07.2023, z čoho je zrejmé, že nárok žalobkyne bol v čase podania žaloby premlčaný v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, ktorá uplynula pred podaním žaloby.

15.2. Žalobkyňa netvrdila a nepreukazovala z akého dôvodu si nemohla uplatniť právo na vrátenie bezdôvodného obohatenia v dostatočnej lehote troch rokov od ukončenia úverovej zmluvy.

16.1. Skutkové okolnosti posudzovanej veci neumožňujú aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa mala povinnosť preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľ prijala úver, z ktorého bol na základe obchodných podmienok banky uhradený dohodnutý poplatok. Ani argumentácia žalobkyne o poplatku ako neprijateľnej podmienke, pretože poplatok nesleduje záujmy spotrebiteľa ale banky, ktorá úverovala aj poplatok za poskytnutie úveru bez ďalšieho nepreukazuje, že žalovaná banka sa úmyselne bezdôvodne obohatila. V úverovej zmluve, ktorá bola uzavretá stranami sporu dňa 08.09.2015 sa v bode 2.5. uvádzalo: „Banka po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru vráti klientovi ním zaplatený poplatok za poskytnutie úveru za predpokladu, že (i) úver je splácaný výlučne z inkasného účtu..., (ii) klient nebol viac ako 5 dní v omeškaní..., (iii) klient nesplatil úver ani jeho časť predčasne.“. Rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 13C/354/2015, ktorý vo výrokovej časti rozsudku určil zmluvnú podmienku o poplatku 250,- eur za poskytnutie úveru, podľa čl. 1. ods. 1.2. úverovej zmluvy, za neprijateľnú, bol vyhlásený 07. 12. 2016. Žalobkyňa bol úver poskytnutý 08.09.2015.

16.2. Odvolací súd poukazuje na závery, uvedené v predošlom zrušujúcom rozhodnutí, ktoré žalobkyňa nespochybnila. Argumentácia zákazom používania neprijateľných podmienok, ktorý bol vyvolaný právoplatným súdnym rozhodnutím v inej veci sama osebe mohla ovplyvniť objektívnu premlčaciu dobu, ak by žalobkyňa hodnoverne skutkovo tvrdila a preukazovala nielen to, že žalobu podala na základe právnej porady s advokátom ale aj to, prečo úver predčasne splatila 16.03.2017 a žalobu podala na súde po viac ako šiestich rokoch od splatenia úveru. Tým boli preukázané výlučne subjektívne okolnosti na strane žalobkyne. Žalobkyňa skutkovo nepreukázala žiadne dôvody na uplatnenie 10-ročnej premlčacej doby, t. j. čo aj nepriamy úmysel žalovaného už pri uzavretí zmluvy sa obohatiť na úkor žalobkyne.

Tvrdenia aj správanie žalobkyne umožňujú urobiť záver o tom, že mala možnosti včas uplatniť právo v trojročnej objektívnej dobe podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

17. Napokon výklad, na ktorý v tejto veci poukazuje odvolací súd našiel vyjadrenie v § 53e Občianskeho zákonníka účinného od 01.07.2024, podľa ktorého ustanovenia, ak sa obchodník v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bezdôvodne obohatil, premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia neuplynie skôr ako za 3 roky od posledného plnenia spotrebiteľa. Prijatím uvedeného ustanovenia do Občianskeho zákonníka došlo k implementácii odpovede Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP). Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Je povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Nedostatky dovolania vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP.